

LUCIA IRINESCU

**Litigii izvorâte
din logodnă și căsătorie****Copyright©2025 Editura Hamangiu SRL**

Editură de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale CNATDCU

Toate drepturile rezervate Editurii Hamangiu

Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată

fără acordul scris al Editurii Hamangiu

Editura Hamangiu:

Str. Mitropolit Filaret nr. 39-39A, Sector 4, București, O.P. 5, C.P. 91

Tel./Fax: 021.336.04.43; 031.805.80.21;

Vânzări: 021.336.01.25; 031.425.42.24

E-mail: redactia@hamangiu.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**IRINESCU, LUCIA****Litigii izvorâte din logodnă și căsătorie / Lucia Irinescu. -**

București : Editura Hamangiu, 2025

ISBN 978-606-27-2783-3

34

Editura
Hamangiu
2025

Cuprins

CAPITOLUL I. JUSTIȚIA FAMILIALĂ	1
<i>Secțiunea 1. Preliminarii</i>	1
<i>Secțiunea a 2-a. Aspecte de drept comparat privind instanțele de familie</i>	6
§1. Judecătorul de familie în Franța	6
§2. Judecătorul de familie în Germania	9
§3. Instanța familială în Italia	10
§4. Instanța de tutelă în România	12
<i>Secțiunea a 3-a. Inteligența artificială în justiția familială</i>	16
<i>Secțiunea a 4-a. Principiile fundamentale care guvernează procesele de dreptul familiei</i>	22
CAPITOLUL AL II-LEA. LITIGII IZVORÂTE DIN LOGODNĂ	26
<i>Secțiunea 1. Aspecte generale privind logodna</i>	26
<i>Secțiunea a 2-a. Acțiuni izvorâte din ruperea logodnei</i>	30
§1. Acțiunea pentru restituirea darurilor primite	30
§2. Acțiunea în despăgubiri pentru cheltuielile făcute sau contractate în vederea căsătoriei, precum și pentru orice alte prejudicii cauzate, în cazul determinării, în mod culpabil, a ruperii logodnei	36
<i>Secțiunea a 3-a. Norme conflictuale privind logodna</i>	41
CAPITOLUL AL III-LEA. LITIGII IZVORÂTE DIN ÎNCHEIEREA CĂSĂTORIEI	43
<i>Secțiunea 1. Autorizarea căsătoriei minorului care a împlinit vârsta de 16 ani</i>	43

<i>Secțiunea a 2-a. Acțiuni în constatarea și declararea nulității căsătoriei</i>	
<i>nulității căsătoriei</i>	51
§1. Acțiunea în constatarea nulității căsătoriei	52
1.1. Cauze de nulitate absolută	52
1.2. Titularii acțiunii în constatarea nulității absolute a căsătoriei	57
1.3. Termenul în care poate fi promovată acțiunea în constatarea nulității absolute a căsătoriei	58
1.4. Mijloace de probă	59
§2. Acțiunea în anularea căsătoriei	59
2.1. Cazurile de nulitate relativă	59
2.2. Titularii acțiunii în anularea căsătoriei	62
2.3. Termenul în care poate fi promovată acțiunea în anularea căsătoriei	63
2.4. Mijloace de probă	64
<i>Secțiunea a 3-a. Legea aplicabilă nulității căsătoriei</i>	65
CAPITOLUL AL IV-LEA. DIVORȚUL	67
<i>Secțiunea 1. Aspecte de drept comparat privind divorțul</i>	67
§1. Divorțul în dreptul francez	67
§2. Divorțul în dreptul italian	73
§3. Divorțul în dreptul spaniol	77
<i>Secțiunea a 2-a. Proceduri alternative de soluționare a divorțului</i>	80
§1. Medierea conflictelor dintre soți în materia divorțului	80
1.1. Reglementarea medierii în relațiile de familie	80
1.2. Soluționarea divorțului prin mediere. Aspecte de drept comparat	83
1.3. Procedura medierii familiale în dreptul român	89
§2. Arbitrajul în materia divorțului	99

§3. Divorțul digital	102
<i>Secțiunea a 3-a. Procedura extrajudiciară a divorțului</i>	108
§1. Procedura administrativă a divorțului	108
1.1. Aspecte generale privind procedura administrativă	108
1.2. Condiții de admisibilitate ale cererii	109
1.3. Competența ofițerului de stare civilă	110
1.4. Cererea de divorț	111
1.5. Procedura divorțului pe cale administrativă	112
1.6. Certificatul de divorț	114
§2. Procedura notarială a divorțului	116
2.1. Noțiune și reglementare	116
2.2. Condiții de admisibilitate	117
2.3. Competența soluționării cererii de divorț	118
2.4. Cererea de divorț	119
2.5. Procedura divorțului pe cale notarială	122
2.6. Certificatul de divorț	127
<i>Secțiunea a 4-a. Procedura judiciară a divorțului</i>	129
§1. Considerații introductive	129
§2. Instanța competentă	130
2.1. Competența materială	130
2.2. Competența teritorială	131
2.3. Competența internațională	137
§3. Actele de procedură	147
3.1. Cererea de divorț	147
3.2. Întâmpinarea	151
3.3. Cererea reconvențională	152
3.4. Citația	157
§4. Aspecte comune privind faza judecătii	158
4.1. Legitimarea procesuală	158
4.2. Prezența personală a soților	161

4.3. Probele	163
4.4. Actele procesuale de dispoziție	168
4.5. Hotărârea de divorț	169
4.6. Data desfacerii căsătoriei	172
§5. Particularități privind procedura divorțului	172
5.1. Divorțul prin acordul soților	172
5.2. Divorțul din motive de sănătate	176
5.3. Divorțul din culpa soților	180
5.3.1. Reglementare	180
5.3.2. Divorțul pentru motive temeinice	181
5.3.3. Divorțul pentru separarea în fapt	186
<i>Secțiunea a 5-a. Cererile accesorii divorțului</i>	189
§1. Cereri accesorii obligatorii	189
1.1. Numele soților	189
1.2. Exercițarea autorității părintești după divorț	193
1.2.1. Aspecte generale	193
1.2.2. Competența instanțelor	195
1.2.3. Soluționarea cererii	202
1.3. Stabilirea locuinței copilului după divorț	211
1.4. Stabilirea programului de relații personale dintre copil și părintele nerezident	220
1.5. Obligația de întreținere a copilului	228
1.6. Alocația de stat	247
§2. Cereri accesorii facultative	249
2.1. Prestația compensatorie	249
2.2. Dreptul la despăgubiri	254
2.3. Obligația de întreținere între foștii soți	258
2.4. Locuința familiei	260

CAPITOLUL AL V-LEA. MĂSURI PROVIZORII CE POT FI DISPUSE PE CALEA ORDONANȚEI PREȘEDINȚIALEI	269
<i>Secțiunea 1. Aspecte introductive</i>	269
<i>Secțiunea a 2-a. Condiții speciale de admisibilitate ale ordonanței președințiale</i>	272
§1. Aparența dreptului	272
§2. Urgența	275
§3. Vremelnicia	279
§4. Neprejudicarea fondului	282
<i>Secțiunea a 3-a. Procedura de soluționare</i>	284
CAPITOLUL AL VI-LEA. PARTAJUL BUNURILOR COMUNE ALE SOȚILOR	293
<i>Secțiunea 1. Aspecte introductive</i>	293
<i>Secțiunea a 2-a. Procedura partajului bunurilor comune ale soților</i>	295
CAPITOLUL AL VII-LEA. VIOLENȚA DOMESTICĂ	312
<i>Secțiunea 1. Preliminarii</i>	312
<i>Secțiunea a 2-a. Jurisprudența C.E.D.O. în materia violentei domestice împotriva României</i>	319
<i>Secțiunea a 3-a. Ordinele de protecție</i>	323
§1. Preliminarii	323
§2. Ordinul de protecție provizoriu	325
§3. Ordinul de protecție	331
§4. Recunoașterea transfrontalieră a măsurilor de protecție	340
BIBLIOGRAFIE	345

CAPITOLUL I. **JUSTIȚIA FAMILIALĂ**

Secțiunea 1. Preliminarii

Justiția familială desemnează totalitatea normelor, instituțiilor și mecanismelor judiciare menite să soluționeze conflictele ce izvorăsc din relațiile de familie. În această categorie sunt incluse litigiile referitoare la desfacerea căsătoriei, partajul bunurilor comune, exercitarea autorității părintești, stabilirea domiciliului minorului, obligațiile de întreținere, încuviințarea adopției, stabilirea filiației, precum și alte aspecte ce țin de raporturile dintre soți, părinți și copii.

La nivel global, organizarea sistemelor de justiție familială reflectă un echilibru între tradițiile juridice, valorile culturale și obligațiile internaționale, cum ar fi cele prevăzute în Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului (CRC), care stabilește standarde pentru interesul superior al copilului, drepturile de participare și protecția familiei, Convenția Europeană a Drepturilor Omului (în continuare, Convenție), Convențiile de la Haga care reglementează disputele transfrontaliere de familie, inclusiv răpirea internațională de copii și obligațiile de întreținere. La nivel european, Consiliul Europei promovează reforme în justiția familială, mai ales în ceea ce privește justiția prietenoasă pentru copii și accesul la asistență juridică, în timp ce instrumente legislative precum Regulamentul Bruxelles II bis, Convenția Europeană privind exercitarea drepturilor copiilor influențează semnificativ justiția familială în Europa.

Sistemele de justiție familială reprezintă ansamblul de norme juridice, instituții și proceduri care reglementează disputele legate de familie, cum ar fi divorțul, custodia copiilor, pensia alimentară, protecția împotriva violenței domestice și partajul bunurilor comune. Acestea sunt esențiale pentru asigurarea protecției dreptu-

rilor și intereselor tuturor membrilor familiei, în special în cazurile în care relațiile familiale se deteriorează.

La modul general, sistemele de justiție familială au mai multe funcții fundamentale:

- protecția drepturilor și bunăstării copiilor: una dintre principalele preocupări ale justiției familiale este garantarea protecției celor mai vulnerabili membri ai familiei, adică copiii. Aceasta presupune soluționarea disputelor referitoare la custodia și vizitele copilului, dar și asigurarea unui mediu sănătos și stabil pentru creșterea acestuia;
- reglementarea relațiilor dintre soți: divorțul, separarea, pensia alimentară și partajul bunurilor sunt aspecte esențiale reglementate de justiția familială. Scopul este asigurarea unei soluționări echitabile și protejarea intereselor ambelor părți implicate;
- prevenirea și combaterea violenței domestice: justiția familială se ocupă și de intervenirea în cazurile de violență domestică, având rolul de a proteja victimele și de a asigura un cadru juridic pentru punerea în aplicare a măsurilor de protecție, cum ar fi ordinele de restricție.

Deși scopul și principiile fundamentale sunt similare în majoritatea țărilor, structura și organizarea sistemelor de justiție familială variază în funcție de tradițiile juridice, culturale și religioase ale fiecărei țări. Printre modelele importante se numără:

- Sistemul Common Law (Anglia, SUA, Australia): în cadrul acestui sistem, instanțele de familie sunt structuri separate sau secțiuni ale instanțelor de drept civil, cu o practică de instanță destul de flexibilă. Accentul este pus pe soluționarea litigiilor prin mediere și pe elaborarea unor planuri de *parenting*;
- Sistemul Civil Law (Franța, Germania, Italia): în multe dintre aceste țări, instanțele de familie sunt specializate, iar procedurile sunt reglementate de coduri legale foarte detaliate. În

acest context, soluționarea disputelor se bazează pe principiile dreptului scris și pe norme mai clare^[1];

- Sistemele bazate pe religie (țările islamice): în țările care urmează sistemul de drept islamic, cum ar fi Arabia Saudită, Iran sau Pakistan, justiția familială se bazează în mare parte pe principiile religioase. De exemplu, custodia copiilor și divorțul sunt reglementate de normele Sharia, iar instanțele sunt conduse de judecători religioși^[2]. Aspectele precum divorțul, custodia și moștenirea urmează principiile religioase, deși unele țări (de exemplu, Tunisia, Maroc) au implementat reforme progresive în ultimii ani.

Deși există diferențe semnificative între sistemele de justiție familială din diferite țări, principiile fundamentale rămân aceleași. Analizând majoritatea sistemelor de justiție familială din întreaga lume, putem extrage o serie de principii fundamentale comune care le guvernează precum:

- interesul superior al copilului: în toate jurisdicțiile, protecția și bunăstarea copilului sunt priorități majore în deciziile privind custodia, vizitele și alte aspecte legate de familie. Acest principiu este reflectat în diverse instrumente internaționale, precum Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului;
- accesul la justiție: toți membrii familiei, indiferent de statutul lor social sau economic, trebuie să aibă acces la justiție. Acesta presupune, în multe cazuri, furnizarea de asistență juridică gratuită pentru persoanele vulnerabile;
- medierea și soluționarea alternativă a disputelor (ADR): multe sisteme de justiție familială încurajează medierea ca

^[1] A se vedea C.E. SMITH, *Children's Equality Law*, în *Age of Parents' Rights*, University of Kansas Law Review, vol. 71, nr. 4/2023, p. 539-552. *

^[2] Pentru dezvoltări, a se vedea A. IFTIMIEI, *Drept comparat și sisteme juridice comparate*, ed. a 3-a, Ed. Universul Juridic, București, 2024, p. 231 și urm.

un mijloc de a evita conflictul deschis și de a ajunge la soluții amiabile, în special în cazurile de divorț și custodie;

- soluționarea eficientă a litigiilor: sistemele de justiție familială încearcă să rezolve disputele într-un termen rezonabil, având în vedere impactul pe care aceste proceduri îl pot avea asupra membrilor familiei, în special asupra copiilor.

Totuși, deși există numeroase progrese în domeniu, sistemele de justiție familială se confruntă cu diverse provocări, printre care:

- accesul inegal la justiție: în multe cazuri, persoanele din medii defavorizate nu au acces suficient la asistență juridică sau nu pot susține costurile proceselor legale, ceea ce poate duce la inegalități în soluționarea disputelor familiale;
- păstrarea echilibrului între protecția drepturilor părintelui și ale copilului: în multe cazuri de divorț sau separare, instanțele trebuie să găsească un echilibru între drepturile părinților și interesul superior al copilului, ceea ce poate fi extrem de complex;
- violența domestică: în multe jurisdicții, violența domestică continuă să reprezinte o provocare semnificativă, deoarece victimele nu se simt întotdeauna sprijinite de sistemul de justiție. De asemenea, în unele țări, legile nu sunt suficient de stricte pentru a proteja victimele.
- justiția transfrontalieră: odată cu migrarea și creșterea relațiilor internaționale, disputele de familie care implică mai multe țări (de exemplu, cazuri de răpire internațională a copiilor) devin tot mai complexe, iar colaborarea între instanțele internaționale este esențială;
- instabilitatea familială: Căsătoria rămâne totuși cea mai frecventă formă de relație de cuplu în statele europene, însă diferența dintre căsătorie și coabitare ca formă de familie începe să se facă vizibilă. Acest lucru nu este evident din statisticile privind divorțul, deoarece în multe jurisdicții ratele divorțului sunt fie stabile sau în scădere, în parte datorită scăderii

popularității căsătoriei. Cu toate acestea, oamenii coabitează în afara căsătoriei dintr-o serie de motive diferite. Unii locuiesc împreună cu intenția de a se căsători, în timp ce alții pot intra într-o relație de coabitare cu speranța sau intenția că se vor căsători, dar relația nu rezistă suficient. Aceste schimbări demografice creează provocări pentru multe jurisdicții, deoarece căsătoria a constituit, în mod tradițional, cadrul structural al sistemului de drept al familiei. Proprietatea maritală și drepturile de întreținere a soțului/soției sunt premise ale căsătoriei, iar remediile devin aplicabile la separare și divorț^[1].

Ca răspuns la aceste provocări, statele au încercat să identifice soluții viabile pe care să le implementeze cu scopul de a crea sisteme familiale care să răspundă tuturor provocărilor, la modul general, dar să se plieze pe interesele private ale membrilor familiei. În viitor, este de așteptat ca aceste sisteme să devină mai eficiente și mai accesibile prin digitalizare, reforme legislative și promovarea abordărilor interdisciplinare. Astfel, se poate remarca faptul că actualmente multe țări au început să implementeze soluții digitale pentru a facilita accesul la justiție în cazurile de divorț, custodie și violență domestică, permițând procesarea dosarelor online sau chiar organizarea audierilor virtuale.

De asemenea, în cadrul instanțelor de familie există o tendință tot mai mare de a încuraja mediatori profesioniști, pentru a ajuta părțile să ajungă la un acord amiabil înainte de a se ajunge la proces. Spre exemplu, medierea este încurajată sau chiar obligatorie în multe jurisdicții înainte de a se ajunge în fața judecătorului (de exemplu, Italia, Marea Britanie, Finlanda).

În plus, un număr tot mai mare de sisteme de justiție familială adoptă o abordare integrată, care include intervenția psihologică și asistență socială pentru a sprijini soluționarea disputelor într-un

[1] P. PARKINSON, „Family Laws and Access to Justice”, în *Contemporary Readings in Law and Social Justice*, vol. 8, nr. 1/2026, p. 37-69.

mod mai echilibrat și mai puțin conflictual. De exemplu, Țările Nordice (Suedia, Norvegia) pun accent pe bunăstarea copilului și soluționarea disputelor prin metode alternative și instanțele implică adesea servicii sociale și psihologi în deciziile privind custodia, și interesul superior al copilului este esențial în toate procedurile.

Secțiunea a 2-a. Aspecte de drept comparat privind instanțele de familie

§1. Judecătorul de familie în Franța

În Franța, judecătorul de familie (*juge aux affaires familiales* sau *JAF*) joacă un rol esențial în sistemul juridic, având competența de a soluționa majoritatea cazurilor de dreptul familiei, inclusiv divorțuri, separații, custodia copiilor și conflictele legate de întreținere. Judecătorul de familie este o autoritate centrală în protecția drepturilor și intereselor membrilor familiei, în special ale copiilor. Judecătorii de familie beneficiază de formare continuă pe parcursul carierei lor, mai ales în domenii precum medierea familială, protecția copilului și violența domestică, pentru a fi pregătiți să facă față complexității cazurilor din acest domeniu. Prerogativele acestuia sunt reglementate prin Codul de organizare judiciară (*Code de l'organisation judiciaire*), art. L 231-3-L213-4^[1].

În Franța, instanțele care se ocupă de dreptul familiei sunt parte din sistemul de instanțe civile, fiind structurate în cadrul tribunalelor judiciare (*tribunal judiciaire*), care au în competență toate aspectele legale referitoare la conflictele familiale. Tribunalul Judiciar înlocuiește vechile instanțe de primă instanță și instanțele de district și care se ocupă de toate litigiile civile, inclusiv cele de drep-

^[1] Disponibil online la adresa https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006071164/LEGISCTA000006182779/#LEGISCTA000006182779.

tul familiei, în cadrul unei secții specializate în dreptul familiei, unde activează judecătorii de familie. Judecătorul de familie lucrează într-un cadru care respectă principiile independente ale sistemului judiciar francez și este numit pentru o perioadă de 5 ani, având posibilitatea de a fi reîncadrat sau promovat la sfârșitul mandatului^[1].

Divorțul este una dintre cele mai frecvente cauze soluționate de judecătorul de familie. Acesta poate fi inițiat fie pe cale amiabilă (când părțile ajung la un acord), fie în instanță, în cazul unui divorț contestat. Judecătorul de familie se ocupă de stabilirea condițiilor divorțului, inclusiv acordarea custodiei copiilor, partajul bunurilor comune și stabilirea pensiei alimentare. De asemenea, judecătorul de familie poate interveni și în cazul separării de facto a soților, pentru a reglementa măsurile provizorii, cum ar fi stabilirea locuinței pentru copii sau acordarea întreținerii provizorii pentru soțul care nu dispune de resurse. Judecătorul de familie va decide și cu privire la custodia copiilor și a drepturilor părintești, în cazurile de separare sau divorț. În Franța, principiul central în aceste cazuri este interesul superior al copilului. Judecătorul decide asupra formei de custodie (comună sau exclusivă) și asupra programului de vizite și drepturilor părintești, în funcție de circumstanțele fiecărui caz. În multe cazuri de divorț sau separare, judecătorul de familie va stabili suma pensiei alimentare datorată de un părinte pentru întreținerea copilului^[2].

Judecătorul de familie poate emite ordine de protecție în cazurile de violență domestică, asigurând protecția victimelor, în special a copiilor. În cazul în care există îngrijorări legate de siguranța copilului, judecătorul poate dispune măsuri precum interdicții de

^[1] J. COURTOIS, „L'Oralité Devant le Nouveau Tribunal Judiciaire: Une Autonomie de la Volonté Renforcée pour un Procès à la Carte”, în *Cahiers de Droit*, vol. 62, nr. 3/2021, p. 899-934.

^[2] A se vedea <https://aurelienbamde.com/2024/09/09/procedure-judiciaire-de-divorce-les-regles-de-competence/>.

contact cu părintele violent, plasarea temporară a copilului într-o familie extinsă sau într-o instituție de protecție a copilului.

Judecătorul de familie are competența și în cazurile de adopție, unde va analiza cererile de adopție, respectând atât condițiile legale, cât și interesul superior al copilului. Totodată, în Franța, judecătorul se poate ocupa și de alte proceduri legate de recunoașterea paternității, protecția minorilor și conflictele de moștenire.

În Franța, medierea familială este încurajată ca o metodă de soluționare alternativă a disputelor, mai ales în cazurile de divorț și conflicte de custodie. Înainte de a ajunge în fața judecătorului de familie, părțile pot fi obligate să participe la o ședință de mediere, pentru a încerca să ajungă la un acord fără a mai trece printr-un proces de judecată formal.

Judecătorul de familie este responsabil pentru organizarea audierilor și pentru audierea părților implicate, precum și a martorilor sau a altor experți, inclusiv psihologi sau asistenți sociali, atunci când este necesar. După audieri, judecătorul va emite o decizie bazată pe probele prezentate, având în vedere interesul superior al copilului și principiile dreptului familiei francez.

În multe cazuri, judecătorul de familie poate emite măsuri provizorii (înainte de soluționarea finală a cazului), cum ar fi stabilirea unui program de vizite temporar sau măsuri de protecție pentru victimele violenței domestice. Aceste măsuri sunt menite să asigure o soluționare rapidă a unor aspecte urgente până la finalizarea procedurii principale.

Deși sistemul judiciar francez în domeniul dreptului familiei este bine reglementat, acesta se confruntă cu unele provocări cum ar fi suprasolicitarea instanțelor, care poate duce la întârzieri în soluționarea litigiilor, costurile proceselor și complexitatea procedurilor pot îngreuna accesul pentru persoanele cu resurse financiare limitate, în timp ce în cazurile de violență domestică, în practică, unele

victime se confruntă cu dificultăți în obținerea protecției rapide și eficiente^[1].

§2. Judecătorul de familie în Germania

În Germania, procedurile judiciare în materie de dreptul familiei sunt reglementate prin Legea privind procedura în cauzele de dreptul familiei și în problemele de jurisdicție voluntară (FamFG – Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit)^[2]. Această lege reglementează proceduri în materie de familie: litigiile dintre soți, între părinți și copii, precum și între alte părți implicate în relații familiale, jurisdicția voluntară (se referă la procedurile care nu sunt contencioase, cum ar fi numirea unui tutore sau schimbarea numelui), precum și competența instanțelor pentru a soluționa cazurile familiale și de jurisdicție voluntară.

Judecătorul de familie (*Familienrichter*) joacă un rol esențial în gestionarea și soluționarea litigiilor de familie și garantează o soluționare corectă și echitabilă a disputelor între soți sau între părinți și copii. Sistemul judiciar german pentru dreptul familiei are ca obiectiv protecția drepturilor membrilor familiei, în special a copiilor, în cazuri de divorț, separare, custodie, violență domestică și alte conflicte familiale. Judecătorii de familie beneficiază de formare continuă, în special în domenii precum dreptul familiei, medierea și protecția copiilor, pentru a se asigura că aceștia pot face față provocărilor unui sistem de justiție dinamic și complex.

^[1] J. RUBELLI-DEVICHI, „L'etat de la Reforme du Droit Francais de la Famille en 2001”, în *European Journal of Law Reform*, vol. 3, nr. 3/2001, p. 243-274.

^[2] Legea privind procedurile în materie de familie și în materie de jurisdicție necontencioasă din 17 decembrie 2008, publicată în Monitorul de drept federal I, p. 2586-2787, modificată prin art. 5 din Legea din 5 octombrie 2021, publicată în Monitorul de drept federal I, p 4607, disponibilă online la adresa https://www.ge.setze-im-internet.de/englisch_famfg/englisch_famfg.html.